

Vlastenci

Tohle slovo získalo v uplynulých desetiletích příchutí něčeho nežádoucího, zastaralého, až posměšného. Jenže doba se mění a toto označení se vrací do našeho slovníku. Že se to Plzeňské teplárenské netýká? Ale ano...

Vlastenectví totiž začíná vztahem k dětem, k rodině, k nejbližšímu okolí. Teprve pak se rozšiřuje na třeba západní Čechy, celou vlastní zemi. Možná i na Evropu? To nevím, ale určitě na kolektiv, ve kterém trávíme skoro čtvrtinu svého času – na kolegy v zaměstnání. Také na zaměstnavatele.

Když jsem hovořil s těmi letošními devíti oceněnými zaměstnanci, z jednoho každého vyzařovalo, i když to třeba nevytkli naplno, jak si práce v Plzeňské teplárenské váží, jak se dobře cítí ve svém pracovním týmu, a že jsou pro něj také ochotni ledacos udělat.

Z některých přítom ani tak nevyzařoval, ale spíše sálal vztek nad tím, co se odehrává kolem spalovny komunálního odpadu ZEVO Chotíkov, kterou Plzeňská teplárenská už skoro dokončila, ale kvůli obstrukcím pár nikým nevolených aktivistů nemůže uvést do provozu. Padla slova o Kocourkově, o pocitu bezmoci.

Plzeňská teplárenská k těmto problémům přišla jako příslovečný slepý k houslím, dokonce ani není žalovanou stranou, jen na ni dopadají důsledky soudních rozhodnutí. Tak úplně bezmocní sice nejsme, bránit se ovšem můžeme jen právní cestou. Ačkoliv není k dispozici exaktní průzkum, je zcela zřejmé, že na rozdíl od doby třeba před čtyřmi, pěti lety má dnes stavba spalovny podporu široké veřejnosti. Samozřejmě také a především a v neposlední řadě zaměstnanců Plzeňské teplárenské, kterým na úspěchu naší firmy ze zcela pochopitelných důvodů záleží. Připomíná to kauzu s dálničním obchvatem Plzně – nakonec se stejně postavil, jen to bylo dražší a dlouho to trvalo. Spalovna se nakonec také spustí, jen to bude déle trvat. A také bude dražší a v principu je jedno, zda škody zaplatí stát. Ten totiž jiné peníze, než ty naše, vlastenecké, nemá. Nebo že by snad přispěli aktivisté – odpůrci spalovny?

JH

Ocenění pracovníci za rok 2015 tentokrát bez pozlátka



Karel Bejvl,

provozní zámečnický pracovník, pracuje v Plzeňské teplárenské „jen“ osm let. V porovnání s předcházejícími zaměstnanci, třeba v plzeňské Škodovce, si pochvaluje především lepší pracovní podmínky a především pracovní kolektiv, který tvoří hlavně jeho čtyři nejbližší kolegové z modré směny. Vyhovuje mu turnusový provoz, protože se ve volnu rád věnuje péči o chalupu

u Plas. Prý mu to zabere tolik času, že ani nezbyvá čas na houbaření. Takže – údržba v teplárně i doma...

Oceněný je letos za to, že je „dlouhodobě spolehlivý zaměstnanec s výbornými pracovními výsledky s pozitivním přístupem k zadaným úkolům nad rámec pracovních povinností“.



Josef Černík,

provozní zámečnický pracovník horkovodních sítí, pracuje v teplárně od roku 1992 a nemá rád prudké střídání teplot, které přináší největší problémy. Libuje si, že pracuje ve výborné partě, se kterou obhospodařuje 250 kilometrů teplárenských potrubí, všechny šachty a přípojky. Za nejdůležitější považuje prevenci – kontroly zařízení, které předcházejí haváriím. Vzpomíná

na tu asi největší před dvěma lety, kdy praskl hlavní přívaděč na Severní předměstí. Vzhledem k rozšiřování teplárenské sítě se prý objem práce zvyšuje, ale s tím už se vyrovnal, stejně jako se systémem pohotovostí.

Proč si zaslouží ocenění? Za „dlouhodobě výborné pracovní výsledky při práci na horkovodním zařízení“.



Marie Drská,

laborantka, oslaví příští rok deset let v teplárenských barvách. Mezi oceněnými je jako růže v trní – jediná žena. Její odbornost je analytická chemie a tak podrobuje každodennímu zkoumání vzorky dřevní štěpky a uhlí. Na základě obsahu síry, uhlíku, vlhkosti a dalších ukazatelů dokáže určit výhřevnost paliva, což má pro Plzeňskou teplárenskou obrovský vliv na finanční výnosy hlavně při prodeji tzv. zele-

né energie. Pochvaluje si svůj kolektiv a stejně jako všichni ostatní z letošních oceněných si práce v teplárně váží. Tahle matka dvou dospělých dětí ráda čte a chodí na procházky a prý i ráda vaří – když má pro koho.

Nadřazení oceňují její „vysoce kvalitní práci v laboratoři paliv a aktivní přístup při inovaci přístrojové techniky“.



Miroslav Duchek,

správce staveb, o sobě tvrdí, že „dělal z města emental“. Podílel se totiž v řadách dodavatelů na rozšiřování teplárenské sítě ještě před tím, než v roce 2011 nastoupil do Plzeňské teplárenské jako její zaměstnanec. Má na starosti, jak je zřejmé z jeho funkce, všechny stavby v areálu teplárny, rozvody vody, klimatizaci i vzduchotechniku. Jak tvrdí, všechno od prasklé obkládačky až po díru ve střeše. Při

otázce na hobby, koníčky kontruje tvzením, že má dvě úplně malé děti, takže... Ale stejně mu zbývá čas, aby byl dobrovolným hasičem a věnoval se požárnímu sportu.

Má „trvale nadstandardní a tvůrčí přístup k plnění pracovních úkolů“, což ho zařadilo mezi letošní oceněné pracovníky.

Vedení Plzeňské teplárenské
přeje všem zaměstnancům příjemné prožití Vánoc
a šťastné vykročení do nového roku 2016





Jiří Chlup,

referent obchodu, ale trochu zvláštní, protože prodává něco velmi nehmotného a těžko skladovatelného – elektřinu. Jako zaměstnanec je sice mezi oceněnými benjamínkem, neboť přišel do Plzeňské teplárenské v roce 2014, ale předtím pracoval v Plzeňské energetice, v oboru tedy rozhodně není žádným nováčkem. Oceňuje tu kvalitní technologii, která umožňuje dobře prodávat silovou elektřinu i podpůrné služby, což podle něj mnoho nezávislých producentů elektřiny neumí. Odmítl pro naši teplárnu označení

„sám voják v poli“ a spíše se kloní k tvrzení, že je v mnoha věcech průkopník. Práce ho viditelně baví, možná ještě víc než motoristický sport, jehož je fandou, a než ochotnické divadlo, kterému se věnuje ve spolku KROS (Krašovický ochotnický spolek). Hrají prý hlavně pohádky pro děti a jemu osobně sedí role nejhorších „záporáků“.

Je logické, že se ocenění dočkal za „přípravu a realizaci obchodu s elektrickou energií“.



Miloš Klásek,

operátor odsíření, pracuje v Plzeňské teplárenské od roku 1998. Začínal od píky na zauhlování, kde strávil dva roky, potom pracoval jako zámečnický. Do jeho pracovních povinností patří nejen hlídat operativně provoz zařízení a dozírat na limity škodlivin, které z teplárny unikají, ale také nakládka a vykládka aditiv, popela a další odsířovací logistika. Na koníčky mu vzhledem ke dvěma malým dětem moc času nezbyvá, prý občas bowling. Ale sedmiletou dcerku už bere „na vandru“ na Berounku.

Jeho zkušenosti z provozu se také odrážejí v hodnocení, kde se praví, že je „dlouhodobě spolehlivý zaměstnanec, který svými výbornými znalostmi zařízení napomáhá k bezproblémovému provozu odsíření a k rychlému řešení poruchových stavů“.



Richard Lát,

provozní elektrikář, z pohledu doby zaměstnání v teplárně úplný veterán. Nemůže zapomenout na svůj první den, kdy do teplárny přišel. Bylo to 2. ledna 1979 – a to bylo po oné legendární silvestrovské noci, kdy teplota během pár hodin poklesla zlomově o třicet stupňů. Všechno bylo dokonale zamrzlé a dokonale prý byl ve firmě i zmatek. Technologie se od té doby dramaticky změnila a přinutila ho učit se stále nové

věci. Elektronika přinesla diametrálně odlišnou techniku, která lépe umožňuje předcházet poruchám. „Hlavní je udržet teplárnu v provozu,“ říká Richard a k tomu podle něj nejlépe slouží prevence a vytrvalé kontroly. Usměvavého otce tří dětí oceňují nadřízení za „dlouhodobé pracovní výsledky při práci na elektrozařízení“.



Karel Majer,

mistr výrobního bloku, oslavil letos v květnu třicet teplárenských let. Začínal jako zámečnický a později operátor kotle, teď řídí kolektiv patnácti lidí. Hlavní je podle něj udržet provoz, což není vždycky jednoduché. Jeho práce se nedá moc plánovat, řeší především aktuální problémy. Nejhorší jsou prý pondělní ranní směny, kdy se řeší nastřádané problémy z víkendů. Od pohledu tvrdý chlup, který hrál dvacet let házenou, což sku-

tečně není sport pro slečinky. Teď už je prý jen turista. Moc se bránil fotografování, ale nakonec podlehl přesvědčování a snad se foto z akce, kdy se (po kolikáté už) nalepila štěpka v zauhlovací trase, přece jen trochu povedlo.

Nadřízení oceňují jeho „dlouholetý výjimečný přístup k řízení modré směny a nadstandardní nasazení při plnění zadaných úkolů“.



Petr Wildt,

provozní zámečnický strojný, se chystá oslavit v únoru 2016 třicet let práce v teplárně. Nastoupil po návratu z vojny a říká, že „TG 1 byla tehdy rok stará, teplárnu obepínal dvojitý ostnatý drát a strážní věže, protože ji stavěli vězni. Všude psi, kontroly...“ Za třicet let samozřejmě vnímá obrovský posun v technologiích, takže je třeba se pořád učit.

občas si zajde zacvičit do fitnessu KWK kousek od teplárny, protože má rád dobré jídlo a z toho pramení problémy s kilogramy – v tom jistě není sám. Nejspíš je opravdu vlastenec, což je zřejmé i z toho, že si pořídil tři děti.

Letošní ocenění zdůvodňují slova o „dlouhodobě dobrých pracovních výsledcích s aktivním přístupem k náročnému zajišťování zařízení strojen do opravy“.

Ve volných chvílích se věnuje zajímavému koníčku, o kterém nechce mluvit (respektujeme),

Bacha na stromeček

Na náměstí Republiky v Plzni už zase svítí vánoční strom. Řekneme s notnou dávkou teplárenské pýchy, že krásný. Proč „teplárenské pýchy“? Protože jeho výzdobu věnovala městu Plzeňská teplárenská už v roce 2011 a od té doby náš plzeňský strom s přehledem vyhrává všechny celostátní ankety. Například na serveru iDNES hned v roce své premiéry získal přes čtyři tisíce hlasů, druhé Brno necelé tři a Praha se šmrdolila někde kolem tisícovky. A další roky se to nijak významně neměnilo. Zajděte se na něj podívat, pokud jste tam letos ještě nebyli.



Až budete doma na stromku zapalovat svíčky, bacha na dobrého sluhu, ale zlého pána – oheň! Váš byt jistě není tak velkým skladem hořlavin, jako Plzeňská teplárenská, ale plápolat by to u vás mohlo také pořádně.

Čert nikdy nespí, a tak si u nás byli zase jednou potrénovat hasiči. Tématické cvičení proběhlo 2. prosince v sektoru zauhlování se scénářem „vyproštění osob a uhašení ohně“ a přijeli na ně nejen profesionálové z Košutky, ale také dobrovolní hasiči z Doubravky a Starého Plzeňce. Hasičský šéf Michal Pathy potvrdil obvyklý hlavní důvod cvičení – seznámení se s prostorem, který je potmě a zakouřený velmi nepřehledný a kde by případně (nedopust' pánbů!) přece jen někdy hořet mohlo.

Bezpečně popáté

Ocenění Bezpečný podnik převzal 20. října v Praze náš bezpečák Josef Potužník (uprostřed) z rukou náměstkyně ministryně práce a sociálních věcí Jana Marka (vlevo) a generálního inspektora Státního úřadu inspekce práce Rudolfa Hahna (vpravo). Jak známo, se státními úřady je radno dobře vycházet, takže Pepo – BRAVO!

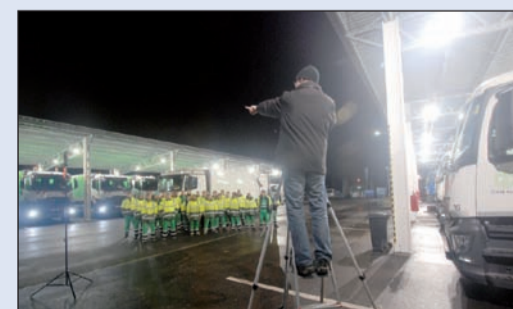


Už popáté v řadě získala Plzeňská teplárenská titul Bezpečný podnik, který uděluje Ministerstvo práce a sociálních věcí těm společnostem, které nadstandardně dbají na úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Kromě toho, jak tvrdí ministryně Michaela Marksová, pomáhá také docílit vyšší úrovně kultury práce a pracovní pohody, a naopak – přispívá k poklesu počtu pracovních úrazů a nemocnosti.

V současné době se v České republice prokazuje platným osvědčením „Bezpečný podnik“ pouze 83 společností – a Plzeňská teplárenská je mezi nimi.

Čistá Plzeň za tmy

Že existuje nová dceřiná společnost Plzeňské teplárenské na svoz komunálního odpadu s názvem Čistá Plzeň jste nejspíš zaregistrovali. Když ne na vlastní kůži, tak určitě z médií, protože její rozjezd nebyl tak úplně bez problémů. Ty už jsou našteté za námi a tak mají v Čisté Plzni trochu roupy. Pořídili si skupinovou fotografii, určenou pro čtenáře denního tisku v podobě novoročního přání – něco jako kdysi roznášeli po domech kominíci („Šťastný nový rok přejí



kominíci“ – to znají už jen pamětníci).

Jenomže naši popeláři se sejdou jen ráno, pak se vozí po městě. A tak si přivstali a fotografování proběhlo v půl šesté ráno, ještě za tmy. To je pro fotografa trochu problém, jak je zřejmé z fotografie. Ale výsledek bude umělecký – uvidíte sami.